

Skall förordning (EEG) nr 3950/92⁽¹⁾ av den 28 december 1992 (särskilt artiklarna 1, 2 och 9 g i förordningen) och förordning (EEG) nr 536/93⁽²⁾ av den 9 mars 1993 (särskilt artiklarna 1, 2 och 3 i förordningen) tolkas på så sätt att det, vid fastställande av mjölkkvoter och påförande av tilläggsavgiften, skall anses utgöra "leverans" eller "direktförsäljning" när en producent har överlämnat mjölkkvantiteter till tredje man, utan att äganderätten har övergått, i enlighet med ett avtal om behandling och bearbetning av den producerade mjölken för att framställa ost, smör och vassle, och vederlag utgår för denna tjänst?

⁽¹⁾ EGT L 405, 31.12.1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 159.

⁽²⁾ EGT L 57, 10.03.1993, s. 12; svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 202.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 17 juni 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-263/03)

(2003/C 200/26)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 juni 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av B. Stromsky, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 28 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, i den mån gällande franska bestämmelser ställer orimliga villkor för import av läkemedel med ursprung i andra medlemsstater i den Europeiska gemenskapen, när dessa är identiska med läkemedel som redan är godkända i Frankrike (parallellimport). Detta gäller särskilt myndigheternas utrymme för skönmässig bedömning och avsaknaden av en frist inom vilken de måste uttala sig;
2. förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Situationen i fråga beror främst på att det saknas ett särskilt förfarande för tillstånd att parallellimportera läkemedel till franskt territorium. Det generella förfarandet avseende förhandstillstånd för läkemedelsimport som följaktligen tillämpas utgör ett hinder för importen och en åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ importrestriktion,

eftersom det ger de ansvariga myndigheterna ett orimligt utrymme för skönmässig bedömning och inte föreskriver att beslut måste fattas inom en kort och precist angiven tidsfrist. Vad gäller parallellimport är detta hinder klart större än vad som är nödvändigt för att skydda folkhälsan.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 17 juni 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-264/03)

(2003/C 200/27)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 juni 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av B. Stromsky, Klaus Wiedner och F. Simonetti, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att fullgöra sina förpliktelser enligt direktiv 92/50/EEG⁽¹⁾, särskilt artiklarna 8 och 9 däri, samt artikel 49 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen genom att i artikel 4 i lagen av den 12 juli 1985 förbehålla uppgiften som delegerad upphandlande myndighet endast till franska juridiska personer som anges i en uttömmande förteckning.
2. förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den omständigheten att uppgiften som delegerad upphandlande myndighet är förbehållen vissa juridiska personer bildade enligt fransk rätt strider mot direktiv 92/50/EEG och utgör ett sådant hinder mot principen om frihet att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 i fördraget som inte är berättigat enligt undantaget i artikel 45 i fördraget.

Uppdraget att verka som upphandlande myndighet är nämligen ett offentligt tjänsteavtal i den mening som avses i artikel 1a i direktiv 92/50/EEG. Dessutom hör uppgiften till kategori 12 i bilaga 1 A med undantag för de uppdrag som uteslutande eller huvudsakligen avser representationsuppdrag varför de franska bestämmelserna inte är förenliga med artikel 8 i direktivet. De uppdrag som uteslutande eller huvudsakligen avser representationsuppdrag hör till bilaga 1B i direktivet varför de franska bestämmelserna inte är förenliga heller med artikel 9 i direktivet.

För det andra är den omständigheten att uppgiften som delegerad upphandlande myndighet är förbehållen de juridiska personer som anges i artikel 4 i lagen av den 12 juli 1985 om offentliga upphandlande myndigheter och deras förhållande till privata byggherrar, i dess ändrade lydelse, en begränsning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster. En sådan begränsning är inte berättigad vare sig enligt artikel 45, eftersom uppdragen inte innebär ens en tillfällig medverkan i utövandet av offentlig makt, eller enligt artikel 46, eftersom hänsynen till allmän ordning, säkerhet och hälsa inte gäller i det aktuella fallet.

(¹) Rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139).

Talan mot Storhertigdömet Luxemburg väckt den 18 juni 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-266/03)

(2003/C 200/28)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 18 juni 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Storhertigdömet Luxemburg. Sökanden företräds av C. Schmidt och W. Wils, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Luxemburg.

Sökanden yrkar med stöd av artikel 226 i fördraget om upprättandet av den Europeiska gemenskapen att domstolen skall

1. fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 10 EG och rådets förordning (EEG) nr 3921/91 av den 16 december 1991 om villkoren för att transportföretag skall få utföra inrikes transporter av gods eller passagerare på inre vattenvägar i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande (¹), samt enligt rådets förordning (EG) nr 1356/96 av den 8 juli 1996 om gemensamma bestämmelser för transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar mellan medlemsstater, i syfte att införa frihet att tillhandahålla sådana transporttjänster (²), genom att individuellt ha förhandlat om, ingått, ratificerat och låtit träda i kraft bilaterala avtal rörande inlandssjöfart med Tjeckiska och Slovakiska federativa republiken, Rumänien och Polen samt genom att ha vägrat att säga upp dessa avtal.
2. förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt gemenskapens exklusiva behörighet i den mening som avses i AETR-målet (dom av den 31 mars 1971 i mål 22/70, kommissionen mot rådet, REG 1971, s. 263; svensk specialutgåva, volym 1, s. 551) genom att förhandla om, ingå, ratificera

och låta träda i kraft bilaterala avtal rörande inlandssjöfart med Tjeckiska och Slovakiska federativa republiken, Rumänien och Polen, vilka påverkar de gemenskapsrättsliga bestämmelser som antagits av gemenskapen i rådets förordning (EEG) nr 3921/91 av den 16 december 1991 om villkoren för att transportföretag skall få utföra inrikes transporter av gods eller passagerare på inre vattenvägar i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande. Enligt artikel 7 i dessa avtal kan nämligen, genom ett särskilt tillstånd, transportörer från de aktuella tredje länderna ges tillgång till cabotage i Luxemburg.

- Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 10 EG genom att förhandla om, ingå och ratificera de aktuella bilaterala avtalen och genom att låta dessa träda i kraft efter det att rådet givit kommissionen ett förhandlingsmandat för att förhandla om ett avtal mellan EEG, å ena sidan, och Polen och de stater som är anslutna till Donaukonventionen (Ungern, Tjeckoslovakien, Rumänien, Bulgarien, f.d. Sovjetunionen, f.d. Jugoslavien samt Österrike), å andra sidan.

- De bilaterala avtal som har ingåtts av Storhertigdömet Luxemburg strider mot rådets förordning (EG) nr 1356/96 av den 8 juli 1996 om gemensamma bestämmelser för transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar mellan medlemsstater, i syfte att införa frihet att tillhandahålla sådana transporttjänster. De polska, rumänska, tjeckiska och slovakiska skeppare och företag som bedriver sjöfart, vilka i enlighet med de aktuella bilaterala avtalen har möjlighet att få tillstånd att genomföra transporter mellan Luxemburg och de andra medlemsstaterna, uppfyller nämligen inte villkoren som föreskrivs i denna förordning.

(¹) EGT L 373, 31.12.1991, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 4, s. 49.

(²) EGT L 175, 13.07.1996, s. 7.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Cour d'appel du Grand-duché de Luxembourg, sjunde avdelningen av den 18 juni 2003 i målet mellan 1) Administration de l'enregistrement et des domaines 2) Luxemburgska staten, å ena sidan, och Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL, å andra sidan

(Mål C-269/03)

(2003/C 200/29)

Cour d'appel du Grand-duché de Luxembourg, sjunde avdelningen begär genom beslut av den 18 juni 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 20 juni 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan 1) Administration de l'enregistrement et des domaines 2) Luxemburgska staten, å ena sidan, och Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL, å andra sidan beträffande följande frågor: